

Gyermekek angyalszárnyal

Gyerekes, gyermeteg: gyakorta halljuk ezeket a kifejezéseket, s szinte minden esetben valamilyen bugyuta, éretlen, szánandóan nevetséges cselekedetet, megnyilvánulást minősítenek velük. Az alábbi történetek arról tanúskodnak, hogy alaposan meg kellene gondolnunk ezen szavak egyértelműen pejoratív kicsengésű használatát.

A családi összejövetel kezdeti szakaszában a társaság túlnyomó része már kint volt a napfényes teraszon, míg a dédnagymama még magányosan várakozott a szoba hűvösében.

Ekkor másfél éves dédunokája odatotyogott hozzá, megfogta a kezét, és „Dédi, gye! Gye!” invitálással kivezette a többiekhez, ahol megállt vele egy üres karosszék előtt, és „Csü! Csü!” felszólítással beleültette. Ezt követően, mint aki jól végezte dolgát, visszatért játéka-ihoz.

A kétéves kisunoka kegyeiért mindkét nagyszülő versengett, ő azonban csak a nagyapának engedte meg, hogy hintáztassa. Az önfeledt hintázás közben azonban egyszer csak váratlanul elkomorult, és lehajtotta a fejét. „Mi a baj?” – kérdezte a nagyapja. „Szégyellem magamat” – érkezett a válasz. Az empátikus nagyszülő ráérezve a hirtelen hangulatváltozás okára, tovább tudakozódott: „Akkor a mama is hintáztathat?” Néma, büntudatos főbólintás volt a válasz, s azzal a kis szobát beragyogta a szeretet derúje, tiszta fénye.

A középkorú férfi a gyermeki fantázia felcsigázásával akarta hat éves unokaöccse érdeklődését a Biblia felé terelni, ezért a Vörös-tengeren történt átkelésről mesélt neki. Eppen ott tartott, hogy Isten széjjelnyitotta a hatalmas vizet, így Mózes és népe száraz lábbal tudott átkelni a tengeren, majd amikor az üldöző egyiptomiak lovaikon odaértek, a vízfal bezárult, s valamennyien megfulladtak. A kisgyerek szeme nagyra táglult: „És a lovak és a bácsik is mind meghaltak? És a Jóisten nem sajnálta őket?” A mesélőnek torkán akadt a szó, és abbahagyta a történet dramatizált előadását. Rájött, hogy milyen káros dolgot művel, hogy ilyen, az emberi elme szülte rémtörténetek valósággá válásával torz istenképet alakíthat ki a gyermekekben, aki jelenlegi állapotában – ahogyan azt az iménti megnyilvánulása is mutatta – valószínűleg közelebb van a valódi Istenhez, mint a legtöbb felnőtt.

A szüretelő társaság feje felett felhők gyülekeztek: „az eső lába lógott a levegőben”. A gazda aggodalmasan kémlelte az eget, s már meg is jelentek lelki szemei előtt az elkövetkezendő órák eseményei, ahogyan az „égi áldás” megérkezése után emberei jókedvű, évődő csapatból nyugós, morgó, szurkálódó, kedvetlen munkásokká válnak, akiknek haragja nagy részben a szülő tulajdonosa felé irányul, hisz miatta kell a szedést tovább folytatni, mert a szállító kapacitás csak az adott napra biztosított. Végső kétségbeesésében megengedett egy fohászt az ég felé: „O add, Istenem, hogy ez az eső elmenjen valahová máshová!” Észre sem vette a közelben tébláboló unokáját, aki ekkor megszólalt: „Akkor meg ott lesznek szomorúak a bácsik, hogy nem tudnak szüretelni.” A nagyapa megdöbben unokája megjegyzésén: elcsodálkozott, hogy miként lehet ilyen felnőtteket megszégyenítő empátia egy négy-öt éves kis lurkóban.

A család önfeledten, beszélgetve sétál-

gatott a főváros egyik parkjában, a szülők csak későn vették észre, hogy kislányuk elszakadt tőlük, és nagy lelki nyugalommal egy pitbullt simogat. Nagy riadalmukban sietve „kimentették” gyermeküket a veszélyesnek ítélt helyzetből. Némi korholás és oktatás után feltették az ilyenkor szokásos kérdést: „Nem féltél?” A válasz azonban nem volt éppen szokványos: „Nem, mert az Univerzum vigyáz rám!” A családtagok elmondása szerint a kislány tőlük ilyent nem hallhatott.

* * *

Ezekben a valós történetekben néhány éves kisgyerekek megdöbbenő bölcsességről, együttérző szeretetről tesznek tanúbizonyságot. Elgondolkodtató, hogy honnan van ez a tudásuk, ez a képességük, amely a felnőttek körében jóval kisebb arányban figyelhető meg.

Az tűnik valószínűnek, hogy nekik még megvannak azok az égi antennáik, amelyekkel tudják érzékelni azt a világot, ahonnan valamilyen jöttünk: a korlátlan, feltétel nélküli szeretet világát. A halálközeli élményt átélő tízmilliók beszámolóit szerint földi életünk során szellemi kísérők (örangyalok) vigyáznak ránk, illetve próbálják földi küldetésünk betöltése szempontjából jó irányba terelni az életünket. Felnőtt korban földi világunk fontoskodó zajongása, hatalomért, pénzért, befolyásért való tülekedése elnyomja a szemnek láthatatlan segítők szelíd „hangját”, ugyanakkor a kisgyerekek számára, szellemi látásuk révén, megkérdőjelezhetetlen tény a jelenlétük. A szülők nagy része gyerekes képzelődésre gondol, amikor csemetéjük határozottan a tér egy adott pontjára mutatva közli valakinek a jelenlétét, akinek még a nevét is kimondja: igaz, az a név rendszerint még csak nem is hasonlít a környezetében használatos neveknek. Miután a gyerek rájön, hogy a szülők nem látják, amit ő lát, így nem tudnak osztozni az élményében, sőt gyakran még ki is gúnyolják, felhagy közvetítési próbálkozásaival: pedig gondoljuk meg, hogy mennyivel szebb lenne ez a világ, ha odaadóan figyelnének a gyermekek száján át hozzánk érkező angyali hangra.

Zámbó Zoltán